

Til Ascolta

Mindeord ved Erik Harbo, operasanger

Operasanger og docent ved konservatoriet Kirsten Hermansen er død den 8. november. Hun nåede at blive 85 år og var ansat på Det Kgl. Teater fra 1955 til 1981.

Som kollega med Kirsten Hermansen i en lang årrække føler jeg trang til at skrive et par ord om denne glimrende kollega og operasanger.

Kirsten Hermansen fik en spændende karriere på teatret, og stemmen udviklede sig fra en barnerolle i *Albert Herring* og dreng i *Trylleflojten* til at hun beherskede Nattens Dronnings parti, Susanne i Figaro, Madame Butterfly for at slutte med Marskalinden i *Rosenkavaleren*, en rolle, som blev forevigt ved en transmission i Danmarks Radios TV, og hvor hun skabte et fornemt rolleportræt af den aristokratiske dame.

Noget aristokratisk væsen havde Kirsten slet ikke, og med sit gode humør var hun afholdt blandt kammeraterne. Operasanger Margrethe Danielsen skrev for et par dage siden, at vi gamle kolleger vil sige tak ”til en stor kunstnerinde, der betød så meget for Den Kongelige Opera gennem mange år, en sangerinde der i dag ville have været kendt i den internationale operaverden.”

Det blev i høj grad bevist med cd'en *Rigoletto* udsendt i nov. 2013 af Udgiverselskabet Hegermann-Lindencrone. Om rollen skrev Sten Høgel i Dansk Kvindebiografisk Leksikon at ”med Ib Hansen i titelrollen skabte hun en mønsterforestilling, og præstationen blev af kritikken betegnet som en ”eklatant sejr”. Om cd'en skrev John Christiansen bl.a. at ”Kirsten Hermansens perleklare Gilda var også på et internationalt niveau” og Jens Henneberg i Nordjyske talte om en præstation ”med en uovertruffen indlevelse”.

Der er også grund til at omtale Kirsten Hermansens gode samarbejde med Else Margrethe Gardelli i *Hans og Grethe* og senere i *Così fan tutte*.

På Danmarks Radio ydede Kirsten Hermansen en meget stor indsats fra de unge år i Danmarks Radios Pigekor til de store operetteroller med Underholdningsorkestret og Grete Kolbe.

En række pudsige oplevelser blev det også til gennem årene. Som ung sanger sad man ofte i salonen og lyttede, når der var prøver, og jeg mindes en prøve på *Bortførelsen fra Seraillet*. Det var en aftenprøve med orkester (uden kostymer men på Nye scene). Kirsten er i gang med Blondchens store arie som ikke rigtig vil lykkes, hvorpå hun bryder af og råber til dirigenten Hye Knudsen ”Jeg kan sgu ikke i aften”. Det medførte kun stor afslappet morskab og man gik videre.

Engang var vi på turne med Mozarts ungdomsopera *La finta semplice*. Under køreturen fra Åbenrå til Rødding, belærte Kirsten temmelig højt en af teatrets unge sangerinder om sangkunsten, og det var jo så udmærket. Efter ankomsten til herregarderoben bliver jeg spurgt af Mogens Schmidt Johansen om jeg ikke kunne lave en enkelt replik om i min duet med den ombejlede Rosina (Kirsten H.), der bliver tilbedt af de to brødre Polidoro og Cassandro. Polidoro (undertegnede) vil gerne undervises i kærlighed og siger til Rosina ang. dette ”Giv mig blot undervisning”. Jeg fik nu til opgave at sige ”Giv mig sangundervisning”. Hvad skulle jeg så have for dette vovelige? Fem kroner pr. næse!

Scenen indtræffer og jeg ser i kulissen herrerne linet op for at overvære scenen. Jeg synger korrekt min replik ”Giv mig sangundervisning”. Den sivede straks ind, mærkede jeg. Rosina kom bestemt i tanke om, at hun samme aften havde talt højt om sangundervisning, og jeg modtog bag efter min belønning. Publikum mærkede selvfølgelig ikke noget.

Mange aftner vartede jeg som Hushovmesteren i *Rosenkavalleren* eller som Goro i *Butterfly* Kirsten op i hendes to store hovedroller.

Vi vil huske hende.